

Під час війни читайте багатотиражку на сайті!

Війна Вцілілі та нескорені (як ми онуків від орків рятували)

Наша історія не така вже й героїчна, та через три місяця після початку підступної й жорстокої війни, усе сприймається як нереальна фантастика. Хіба сповна розуму ті, хто здійснював жахливі речі, сплановані хворою головою тирана 21-го сторіччя!

Того лютого ранку, прокинувшись після вибухів, першою думкою, що промайнула – онуки в Ірпені без батьків, які на той час були за кордоном. З самого ранку заправні станції, аптеки й банкомати в чергах, дороги переповнені, мости стоять, невідомість і тривога. Дорога, що зазвичай триває одну годину, перетворилась на шлях довжиною в півдня, проте дістались таки до колись квітучого передмістя. Спроба виїхати назад закінчилась пробитим колесом і пустим баком.

Ірпінська історія

№1. перші обстріли

№2. втрачені залишки

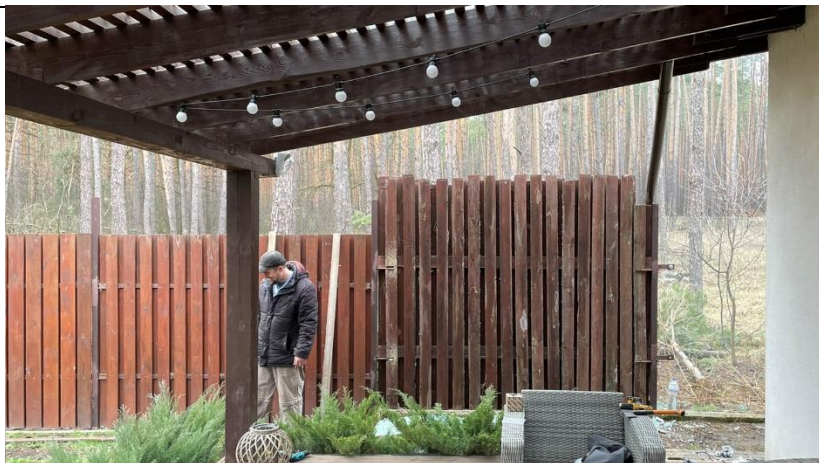
№3. двір у жалобі

Та це тільки початок: вночі підірвали два мости до столиці, на повернення годі й сподіватись. Евакуацію заблоковано (тепер багато тому свідчень про розстріли дітей, цивільних і немічних людей на переправі). Ірпінський дім зруйновано разом із припаркованим майном. Але є надія на сусідню Стоянку й вцілілу там машину, евакуюємось туди надвечір під вибухами і лише наступного ранку дорогою, закоркованою цивільною й військовою технікою, добираємось до житомирської траси.

Вціліле обістя

№4. наготові

№5. відновлення

Здавалося б мета вже близько – та де там, шлях до Києва заблоковано. Проїхавши на захід з десятків кілометрів, бійці блок-посту спрямовують потік сільськими дорогами. Зупиняємось в домі біля Макарова, тут є підвал. Над головами ревуть літаки, гармати не змовкають, снаряди рвуться, в небі чорний дим – то наші оборонці б'ють колони загарбників.

Трохи стихає і лише гвинтокрили кружляють над колонами орків, добиваючи непроханих гостей між Ворзелем і Гостомелем. Дитячі крики «ура» не стримуються маскуванням, кулями й снарядами, але не довго, бо знову стрілянина. Ворог рветься через зруйновані Бородянку й Макарів, намагаючись з півдня оточити столицю.

В підвалі четверо дітей та вісім дорослих. Зникає світло й газ, телефони розряджені, інформації немає, води обмаль, підстанцію розбито, магазин не працює, хліб закінчився, проте у сусідів роздобули трохи картоплі, яєць і молока. Інтенсивність прильотів збільшилась, готуємо коржі на дровах (<https://photos.app.goo.gl/gv4jRy8MSs9UZM7w9>).

Прихисток в підвалі

№6. хвилини дозвілля

№7. нас не здолати!

№8. найсмачніше

№9. захист від бомб

Не полишаємо спроб вирватись з оточення, снарядом розбито вікно, попало в голову. Тероборонці вкотре не пропускають через обстріли. Авжеж вирушаємо, та через кілометр бомблять знову. Дізнаємось про пряме влучання в дім, з якого тільки - но ми вирушили (https://m.facebook.com/story.php?story_fbid=1578826612501444&id=100011223610901). Намагаємось проскочити полями з іншого боку, а там російські танки смугують вулиці й двори, розстріляно легковик з двома дітьми й дорослими.

Нарешті крізь воронки, траншеї й спалену техніку, розбиті танки, авто і будинки дістаємось магістралі. Дають зелене світло, через хвилину знову обстріл (<https://www.facebook.com/100000942863067/posts/7221864997854857>). Легковики позаду розвернулись, а ми з молитвами до всіх богів та згадуючи живих і мертвих, з надією на щасливу долю й провидіння, між вибухами вздовж дороги, вириваємось із того пекла до більш безпечного притулку, четвертого на перегонах за два тижні.

Тепер раді прозорій воді, чистій постілі й тихому небу, лише сирени й укриття, та ще запалення легень нагадують нам про минуле. А біля Макарова знівеченим та осиротілим залишився дім, який закрит над нами небо, щоби вцілілими та нескореними дістались до свободи.

Привіт «асвабадітєлєй»

№10. «демлітаризація»

№11. «руській мір»

№12. одного ранку навесні

№13. залетіла «пташка»

Нотатка сьогодення. Коли онуків вже доправили в тихіше місце за кордоном, в тамтешній школі дають завдання дітям: «Намалюйте, як ви уявляєте війну». Онук здає аркуш і з путіним на шибениці, на що отримує зауваження: «Не треба так відверто, краще нейтральне щось» – домалював пожухле листя на деревах. Мабуть, ще жевріє десь «надзвичайна стурбованість», навіть після Бучі, Ірпеня, Харкова та Маріуполя.

Проте, ні в кого тепер не виникне сумніву – українці непереможні у своєму прагненні до цивілізованого, вільного й демократичного світу, про незламність наших захисників складатимуть легенди. Патріотизм, продемонстрований на фронті й у тилу, виріс з глибини історичних подій, і ніхто не в змозі переписати їх на угоду прибульцям із небуття. Слава вільній Україні, Слава нашим патріотам! Отож, покажемо, що ми браття козацького роду!

Михайло і Людмила Сукач

(фото автора матеріалу)